

ARBITRAGEHOF

Arrest nr. 31/90 van 9 oktober 1990

Rolnummer 218

In zake : de vordering tot schorsing van artikel 6 van het decreet van de Vlaamse Raad van 20 december 1989 houdende bepalingen tot uitvoering van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap, in zoverre dit artikel de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging aanvult met een artikel 32quaterdecies, wat betreft de heffing ten aanzien van varkensfokkerijen met meer dan 1.000 gespeende dieren, ingesteld door Desmidt Jozef.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters J. Delva en J. Sarot, en de rechters I. Pétry, D. André, K. Blanckaert, L.P. Suetens en M. Melchior, bijgestaan door de griffier L. Potoms, onder voorzitterschap van voorzitter J. Delva,

wijst na beraad het volgende arrest :

I. Onderwerp van de vordering

Bij verzoekschrift van 28 juni 1990, aan het Hof verzonden bij aangetekende brief met poststempel van dezelfde datum, vordert Desmidt Jozef, varkensfokker, wonende te 8050 Wingene, Schaapsdreef 3A, de schorsing van het decreet van de Vlaamse Raad van 20 december 1989 houdende bepalingen tot uitvoering van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap, inzoverre dit artikel de bijzondere bepalingen voor het Vlaamse Gewest van afdeling III van hoofdstuk II van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging aanvult met een artikel 32quaterdecies, wat betreft de heffing ten aanzien van varkensfokkerijen met meer dan 1.000 gespeende dieren.

Bij hetzelfde verzoekschrift vordert verzoeker samen met anderen de vernietiging van voormelde bepaling evenals van andere bepalingen van bedoeld decreet.

II. De rechtspleging

Bij beschikking van 29 juni 1990 heeft de voorzitter in functie conform de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof de leden van de zetel aangewezen.

De rechters-verslaggevers K. Blanckaert en M. Melchior hebben geoordeeld dat er ten deze geen toepassing diende te worden gegeven aan de artikelen 71 en 72 van voormelde organieke wet.

Bij beschikking van 3 juli 1990 heeft de voorzitter de terechtzitting voor de behandeling van de vordering tot schorsing vastgesteld op 18 september 1990.

Van die beschikking is aan de partijen kennis gegeven bij aangetekende brieven van 5 juli 1990.

Ter terechtzitting van 18 september 1990 :

- zijn verschenen :

. Mr. L. De Schrijver, advocaat bij de balie te Gent, voor DESMIDT Jozef, wonende te 8050 Wingene, Schaapsdreef 3A ;

. Mr. P. Van Orshoven, advocaat bij de balie te Brussel, voor de Vlaamse Executieve, Jozef II-straat 30, 1040 Brussel ;

- hebben de rechters-verslaggevers K. Blanckaert en M. Melchior verslag uitgebracht ;

- zijn voornoemde advocaten gehoord ;

- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de bepalingen van de artikelen 62 en volgende van voormelde bijzondere wet op het Arbitragehof die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

III. *In rechte*

- A -

A.1. De vordering tot schorsing betreft de volgende bepalingen van artikel 32quaterdecies van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren zoals ingevoerd bij artikel 6 van het voormeld decreet van de Vlaamse Raad van 20 december 1989, bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 30 december 1989 :

"Er wordt een heffing geheven, waarvan de opbrengst rechtstreeks en integraal wordt toegekend aan de Vlaamse Maatschappij voor Waterzuivering :

(...)

2. per volgende inrichting, niet begrepen in de onder artikel 32undecies bedoelde ondernemingen, instellingen en inrichtingen, die op 1 januari van het belastingjaar gevestigd is in het ambtsgebied van de Maatschappij :

a) varkensfokkerijen met meer dan 1.000 gespeende dieren;

(...)

Het bedrag van deze heffing wordt respectievelijk als volgt vastgesteld :

a) voor de varkensfokkerijen met meer dan 1.000 gespeende dieren :

- voor de inrichtingen met een exploitatievergunning voor een aantal gespeende dieren vanaf 1.001 tot en met 1.800 : 10.000 frank per inrichting ;

- voor de inrichtingen met een exploitatievergunning voor een aantal gespeende dieren vanaf 1.801 tot en met 2.100 : 10.000 frank vermeerderd met 90 frank per gespeend varken dat boven de 1.800 in de exploitatievergunning is toegelaten ;

- voor de inrichtingen met een exploitatievergunning voor meer dan 2.100 gespeende dieren : 10.000 frank vermeerderd met :

90 frank per gespeend varken voor de eerste 300 gespeende varkens boven de 1.800 ; 180 frank per gespeend varken dat boven de 2.100 in de exploitatievergunning is toegelaten.

(...)"

A.2. Blijkens het beroep schenden de aangevochten bepalingen het gelijkheidsbeginsel vervat in artikel 6 van de Grondwet doordat er met betrekking tot de heffingen een verschil in behandeling wordt gemaakt, enerzijds tussen verschillende categorieën van exploitanten van varkensfokkerijen en anderzijds tussen bepaalde categorieën van (beweerde) vervuilers, zonder dat voor het criterium van onderscheid een objectieve en redelijke verantwoording bestaat, rekening houdend met het doel en de gevolgen van de vastgestelde maatregel.

In een eerste onderdeel van het enig middel is met name betoogd dat het doel van de maatregel erin bestaat toepassing te geven aan het principe dat de vervuiler betaalt. Het kwantitatief criterium van onderscheid tussen varkensfokkerijen van minder dan 1.000 gespeende dieren die niet aan de heffing onderworpen zijn, en deze van meer dan 1.000 dieren waarvoor een progressieve heffing geldt, zou niet relevant zijn voor het gestelde doel, nu ieder mestvarken evenveel mest produceert.

Volgens het beroep is de vervuiling niet afhankelijk van het aantal dieren, maar wel van andere factoren, zoals de kwaliteit van de stallen en de wijze van wegwerken van mengmest. Hieraan is toegevoegd dat de exploitanten reeds via de voorwaarden in de exploitatievergunningen genoodzaakt zijn bijzondere maatregelen tegen vervuiling te nemen.

Een tweede onderdeel van het middel handelt over het onderscheid in heffingen tussen de varkensfokkerijen enerzijds en de rundveehouders anderzijds. Aangevoerd wordt dat niet is aangetoond dat er een grotere bijdrage zou zijn tot de overbemesting vanwege de varkensfokkerijen in vergelijking met de rundveehouders, zodat ook dit onderscheid zou strijden met artikel 6 van de Grondwet.

A.3. De in de vordering tot schorsing aangevoerde feiten, waaruit moet blijken dat de onmiddellijke uitvoering van de bestreden bepalingen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen, luiden als volgt :

"(...) bij de toepassing van de bestreden bepaling zou tweede verzoeker ondanks het feit dat hij slechts 2.900 varkensplaatsen heeft (de exploitatievergunning zelf spreekt van 3.600 gespeende dieren) 307.000 F per jaar dienen te betalen aan heffingen.

Blijkens de overgelegde aanslagbiljetten voor de inkomsten van het jaar 1987 en 1988 en de verstrekte gegevens m.b.t. het bedrijfsresultaat 1989, is het gemiddelde bedrijfsresultaat van tweede verzoeker over de laatste drie jaren $350.157 \text{ F} + 441.892 \text{ F} - 100.135 \text{ F} = 691.914 \text{ F} : 3 = 230.638 \text{ F}$ (zie dossier nr. II/2, stukken nrs. 4, 5 en 6).

Hieruit volgt dat bij de onmiddellijke toepassing van de in de bestreden bepaling voorziene milieuheffing tweede verzoeker een negatief bedrijfsresultaat zal kennen ($230.638 \text{ F} - 307.000 \text{ F}$) of minstens een totaal verwaarloosbaar inkomen zal verwerven uit zijn bedrijf. Dit betekent dat het bedrijf van verzoeker bij toepassing van de bestreden bepalingen van het decreet zal dienen gesloten te worden omdat het niet meer mogelijk zal zijn voor tweede verzoeker de exploitatiekosten te dragen en nog een inkomen uit zijn beroepsactiviteit over te houden."

- B -

Over de vordering tot schorsing

B.1. Naar luid van artikel 20, 1°, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 dient aan twee grondvoorwaarden te zijn voldaan opdat tot schorsing kan worden besloten :

1° de middelen die worden aangevoerd moeten ernstig zijn ;

2° de onmiddellijke uitvoering van het bestreden decreet moet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kunnen berokkenen.

Daar de twee voorwaarden cumulatief zijn, leidt de vaststelling dat één van die voorwaarden niet is vervuld tot

verwerping van de vordering tot schorsing.

Ter beoordeling van de tweede voorwaarde bepaalt artikel 22 van dezelfde wet bovendien : "De vordering bevat een uiteenzetting van de feiten waaruit moet blijken dat de onmiddellijke toepassing van de bestreden norm een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen".

B.2. De tot staving van de vordering tot schorsing aangevoerde feiten betreffen de situatie waarin de verzoeker Desmidt zich zou bevinden bij toepassing van het nieuw artikel 32quaterdecies, dat de betwiste heffing invoert.

Hij beschikt over een exploitatievergunning voor 3.600 dieren en zou op grond van voormelde bepaling 307.000 B.F. per jaar dienen te betalen.

Hij verklaart dat zijn bedrijfsinkomen over de jaren 1987, 1988 en 1989 gemiddeld 230.638 B.F. bedraagt. De heffing van 307.000 B.F. zou een negatief bedrijfsresultaat veroorzaken, hetgeen hem zou kunnen noodzaken zijn bedrijf te sluiten.

B.3. Uit de omstandigheid dat een exploitatie fiscaal gezien verlieslatend is, blijkt op zichzelf niet dat het bedrijf in gevaar is, noch dat de exploitant door het enkele feit van de ingevoerde heffing riskeert zijn activiteiten te moeten stopzetten.

B.4. Het blijkt niet dat de onmiddellijke uitvoering van het decreet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Derhalve dient niet te worden nagegaan of het ter ondersteuning van de vordering aangevoerde middel ernstig is.

Om die redenen,

Het Hof,

verwerpt de vordering tot schorsing.

Aldus uitgesproken in het Nederlands en het Frans, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 9 oktober 1990.

De griffier,

De voorzitter,

L. Potoms

J. Delva